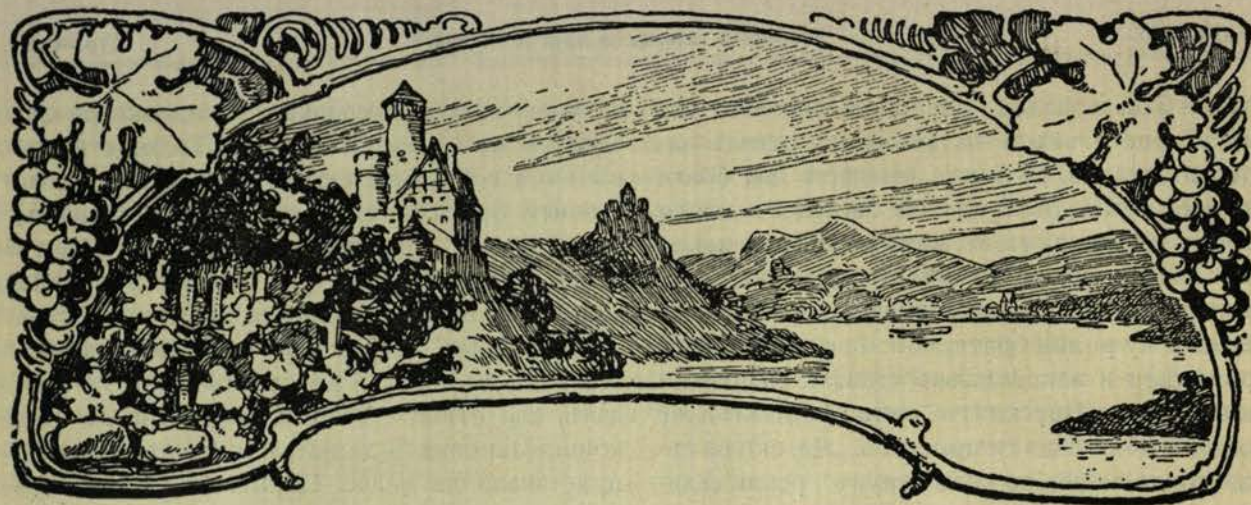

ШИЛИОНСКИЯТЪ ЗАТВОРНИКЪ

ПОЕМА

Отъ Лордъ Байронъ.

О, вижте какъ съмъ побѣлѣлъ,
Макаръ не толкозъ прѣстарѣлъ.
Не отъ внезапенъ страхъ нощъ
Тазъ участь мене сполѣтъ.
Стърбихъ се, съ бръчки на чело,
Но не отъ трудъ или тегло —
Тъмницата ме разруши:
Отъ въздухъ, слънце ме лиши,
И азъ, въ окови хвърленъ тамъ,
Линѣяхъ, чезнѣхъ, безъ да знамъ,
Таквазъ е нашата сѣдба:
Баща ми падна въвъ борба
За вѣра — и въ послѣдний часъ
Въ завѣтъ я даде той на насъ.
Ний бѣхме седемъ — нѣма шесть,
И вси измрѣха тѣ съсъ честь.
Баща ми, старецъ изнуренъ,
А тамъ на бойното поле
Кръвта на двама се пролѣ;
Двоица затворѣтъ грабна
И двама морска глѣбина.
Отъ всички само азъ единъ,
Разбитъ и най-злосчастенъ синъ,
Прѣзрѣнъ отъ лютата сѣдба,
Останахъ живъ за да скърбя.
На огънь живъ бѣ изгоренъ,

II

Посрѣдъ водата, мраченъ, нѣмъ,
Лежи Шилионъ, затворъ голѣмъ.
Тамъ седемъ стълбове, до връхъ

Покрити вѣчно съ влаженъ мѣхъ,
Едва пропусчатъ свѣтлина.
И ако нѣкой слънчевъ зракъ
Пробий случайно гѣстий мракъ
И срѣщне черната стѣна,
То той ослабва, става блѣдъ,
О, страшенъ е тъмничний гледъ!
На всѣки стѣлбъ виси халка,
Прѣзъ срѣдъ халката е проврѣнъ
Синджиръ рожда салъ и студенъ,
А въ него нашитъ крака.
И слънчевиятъ свѣтъ, лучи,
Отдавна що забравихъ азъ,
Тегнали биха въ она часъ
Надъ мойтѣ хлѣтнали очи.
Душа ми хладна е къмъ тѣхъ
Отъ какъ послѣдний братъ видѣхъ
Прѣдъ мене мъртавъ катъ падна.

III

Ний бѣхме, всякъ на по една
Колона, вързани и тамъ,
Макаръ троица — всякъ бѣ самъ:
Подъ влажното онуй кубе,
Да шавнемъ — невъзможно бѣ,
Да се погледнемъ — нѣма какъ,
И гѣстиятъ тъмниченъ мракъ
Лицата тѣй ни помрачи
Братъ брата да не различи.
Една услада бѣ за насъ:
Говорѣхме си ние съ гласъ